

Sue Townsendová

Hořké
znání

+ADRIANA+

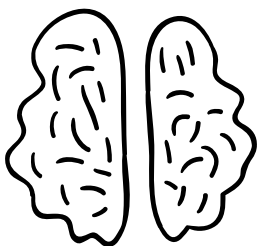
MOLEA+

MLADÁ FRONTA

MILADA FRONTA

**Mamince, tatínkovi
a celé rodině,
s láskou a díky**

MLADÁ FRONTA

Sue Townsendová

ADRIANA
MOLEA

MLADÁ FRONTA

Přeložila Helena Hartlová

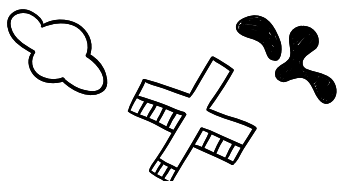
The Growing Pains of Adrian Mole

Copyright © 1984 by Sue Townsend

Translation © Helena Hartlová, 1994, 2003, 2017

„Aristokratický rebel, protože má dostatek jídla, musí mít jiné příčiny nespokojenosti.“

Bertrand Russell
Dějiny západní filozofie

Neděle, 4. dubna

Otec odeslal telegram na ministerstvo války. Chce se zúčastnit války o Falklandy. Napsal jim:

SPECIALISTA NA VYTAPENI STOP PRVOTRIDNI KON-
DICE STOP NABIZI SE DO SLUZEB SVE VLASTI STOP
SCHOPEN OKAMZITE MOBILIZACE STOP

Matka říká, že otec by dělal cokoli, jen aby nemusel pracovat pro městskou správu jako dozorce nad obnovou toho svahu u kanálu.

Při svačině jsem se díval na mapu světa, ale nemohl jsem Falklandy nikde objevit. Matka je našla – schovaly se pod drobenku z koláče.

Mám výčitky, že se v době národní krize zmiňuji o svých osobních potížích, ale od té chvíle, co se mi včera večer přilepilo k nosu letadlo ze stavebnice, prožívám úplná muka. Hrozně mi napuchl nos. Jsem šílený strachy, že pukne a že mi vyteče mozek.

Volal jsem na pohotovost. Asi po hodině hihňání jsem dostal k telefonu sestru, která mi včera letadlo odstraňovala.

Řekla, že mám „zřejmě alergii na některá lepidla“ a že ten otok za pár dní splaskne. Pak dodala: „Možná tě aspoň příště přejdou choutky číchat lepidlo.“ Chtěl jsem jí to vysvětlit, ale zavěsila.

Zastavila se tu Pandora, ale mluvil jsem s ní jenom přes dveře. Kdyby ten můj ratafák zahlídla, v tu ránu by mě nechala.

Pondělí, 5. dubna

To už je můj osud! První den prázdnin, a já kvůli tomu příšerně nateklému frňáku nemůžu ven. Dokonce i matka si začíná trošičku dělat starosti. Chtěla ten otok propíchnout vypálenou jehlou, ale já to nedovolil. Nedokáže vzít jehlu pořádně do ruky. Když nesvede přišít záplatu k džínám, jak by jí člověk mohl svěřit tak delikátní lékařský zákrok. Prosil jsem ji, aby mě vzala k nějakému soukromému nosnímu specialistovi, ale odmítla to. Řekla, že potřebuje peníze na test „zdravé ženy“. Nechá si prohlédnout všechny své primární i sekundární pohlavní orgány. Brr!

Pes se zamiloval do kokršpanělky Mitzi. Nemá ale nejmenší šanci, protože: a) není čistokrevný, b) na rozdíl od většiny psů vůbec nedbá o svůj zevnějšek. Snažil jsem se mu to vysvětlit, ale on se jen smutně koukal a nakonec si šel zase lehnout k Mitzi před vrátka. Být zamilovaný není žádná legrace. Já mám s Pandorou ten samý problém jako náš pes s Mitzi. Oba jsme z nižší společenské třídy než naše lásky.

Úterý, 6. dubna

Národu bylo oznámeno, že Británie a Argentina spolu neválčí, vedeme konflikt.

Čtu knížku SÓLOKAPR od nějaké Evelyn Waughové.

Středa, 7. dubna

Poslal jsem Pandoře milostný dopis a báseň. Do dopisu jsem napsal:

*Pandoro, má lásko,
vzhledem ke svému dočasnému zohavení se s Tebou nemůžu
osobně vidět, ale každičká buňka v mém těle volá po Tvé oka-
mžité fyzické přítomnosti. Buď trpělivá, má lásko, už brzy se zas
spolu budeme smát.*

*S neumdlévající láskou
Tvůj Adrian*

*P. S.: Jaký je Tvůj názor na argentinský konflikt, zvláště s ohledem
na rezignaci lorda Carringtona?*

NESPOKOJENÝ TUŇÁK
*Jsem ryba zvaná tuňák,
plovoucí v moři hoře.
Ach když, když
nadejde můj čas tření?*

Doufám, že Pandora mou báseň pochopí a že jí dojde, jaký symbol se skrývá za „časem tření“. Už toho mám dost, být jediný panic ve třídě. Každý mimo mě už má za sebou nějakou sexuální zkušenost. Barry Kent se vytahuje, kolika hospodyňkám, co jim místo otce roznáší mlíko, už to udělal. Tvrdí, že to je ten pravý důvod, proč chodí pořád pozdě do školy.

Čtvrtek, 8. dubna

ZELENÝ ČTVRTEK. ÚPLNĚK

Nos už trochu splaskl.

Matka se vrátila z testů „zdravé ženy“. Má mizernou náladu.

Dovolil jsem Pandoře, aby mě navštívila v přítomí mého pokoje. Báječně jsme se líbali. Pandora si pod šaty oblékla matčino dlouhé hedvábné kombiné a dovolila mi, abych si sáhnul na jeho spodní krajkové lemování. Víc mě zajímala krajka ve výstřihu, ale Pandora řekla: „Ne, miláčku, musíme s tím počkat, až budeme mít po zkouškách.“

Upozornil jsem ji, že mi tohle přemáhání pustoší pleť, ale ona řekla: „Jestli mě opravdu miluješ, počkáš s tím.“ Já na to řekl: „Kdybys mě opravdu milovala, *nečekala* bys.“

Potom odešla. Musela vrátit kombiné do skříně, než se její matka vrátí z práce.

Mám osmatřicet uhrů: osmadvacet na obličejí a zbytek na ramenou.

Pátek, 9. dubna

VELKÝ PÁTEK

Barry Kent o mně všude vykládá zlomyslnou pomluvu, že jsem závislý na lepidle. Jeho tetička dělá uklízečku v nemocnici a doslechla se o mé nehodě s letadlem a nosem. Podle mě je to naprosto nechutné. Jak je možné, že uklízečky smějí klidně prozrazovat lékařská tajemství? Měli by je donutit skládat hipokratovskou přísahu, jako to dělají doktoři a sestry.

Matka je otrávená. Celý den posedává po domě, kouří a vzdychá. Na druhém programu dávali pořad o francouzských dětech, které se rodí rovnou do plaveckého bazénu; bylo to hrozně zajímavé (a erotické), ale matka to rychle přepnula a dívala se na fotbal!!! Když jsem protestoval, zaječela na mě: „Proč nepráskneš dveřma a nejdeš trucovat k sobě do pokoje jako každé normální puberták?“

Otec je z matčiny deprese zrovna tak vedle jako já. Drží ji to od té doby, co byla na té klinice pro „zdravé ženy“.

Možná není tak úplně zdravá.

Loď Canberra vyplula na Falklandy a vzala s sebou i Clivea, staršího bratra Barryho Kenta.

Sobota, 10. dubna

Berta vyhodili z klubu Britské legie, když prohlásil, že Falklandy patří Argentíně. Bertovi je to jedno, chodil tam, jen aby využil toho, že penzistům nalévají pivo se slevou.

Zastavila se tu babička, aby zkontrolovala, jestli nemáme ve spižárně argentinské hovězí konzervy. V testu jsme obstáli, naše konzervy byly z brazilských krav.

Babička má v očích zvláštní výraz. Matka tvrdí, že se tomu říká šovinismus, ale já spíš myslím, že se jí dělá šedý zákal. Brali jsme ho vloni při biologii, takže vím, o čem mluvím.

Neděle, 11. dubna

NEDEŽLE VELIKONOČNÍ

Dělníci dřou v přescasech, aby opravili britské bitevní lodě. Británie má v plánu uskutečnit za šest týdnů překvapivý útok proti Argentině.

Babička mě donutila, abych s ní šel do kostela. Farář nás nutil modlit se za Falklandy. Řekl, že žijí „pod tyraníí fašistické vojenské síly“. Když mluvil o světovém míru, div se z toho nepominul. Podle mě kázal moc dlouho; dokonce i babička začala být nervózní a pošeptala mi, že už potřebuje jít domů a dát vařit zeleninu.

Asi se babičce svěřím, že už nejsem věřící křesťan. Bude si prostě muset najít někoho jiného, kdo jí pomůže do kopce ke kostelu. Nedostal jsem velikonoční vajíčko: matka s otcem řekli, že jsem na to moc starý. Člověk by málem uvěřil, že snad existuje nějaký zákon proti pojídání velikonočních vajíček patnáctiletými!

Pondělí, 12. dubna

PONDĚLÍ VELIKONOČNÍ

Myslím, že s matkou to jde z kopce; je teď ještě potrhlejší než obvykle. Přišla mi do pokoje převléknout postel, a když jsem protestoval, že mi klepe popel z cigarety na mapu falklandského konfliktu, řekla: „Propána, Adriane, vždyť tady to vypadá jak v nějaký zatracený svatyni! Jak to, že taky neváliš hadry po zemi jako všichni *normální* kluci?“

Řekl jsem, že mám rád své věci v pořádku a pěkně srované, ale ona řekla: „Jseš zatracenej posedlík,“ a odešla.

Matka s otcem se věčně hádají kvůli jejich ložnici. Otcova polovina je děsně spořádaná, ale matčina půlka je nechutná: přetékaající popelníky, staré zažloutlé noviny, knížky, časopisy a silonové kalhotky, to všechno na podlaze. Poličky u postele jsou plné ohavností, co si nakupuje po bazarech a antikvariátech; jsou to samé sošky bez rukou, rozbité vázy, páchnoucí staré knihy atd. Je mi otce líto, že s ní musí sdílet místnost. On má na poličkách jediné automapy a fotku mé matky ve svatebních šatech. Je to jediná nevěsta, co jsem kdy viděl, které z nosu stoupá cigaretový dým.

Já prostě nechápu, proč si ji otec bral.

Úterý, 13. dubna

Když skončil seriál KŘIŽOVATKY, zeptal jsem se otce, proč se s matkou oženil. Bylo to, jako bych otevřel stavidla! Vyvalila se patnáct let shromažďovaná hořkost a zloba. „Ať neuděláš stejnou chybu jako já, Adriane. Nedopusť, aby tě ženský tělo tak zaslepilo, že neuvidíš, jaký má charakter a jak se chová.“

Vysvětlil mi, že mou matku poznal, když se nosily minisukně. Řekl, že matka měla tehdy parádní lýtka a stehna. „Musíš si uvědomit,“ dodal, „že většina ženských vypadala v minisukních děsně, takže tvoje matka byla svým způsobem výjimečná.“

Šokovalo mě, že nevidí nic než sex. Řekl jsem mu, že já Pandoru miluju kvůli tomu, že je chytrá a má soucit se slabými, chudými a utiskovanými. Otec se odporně zachechtal a řekl: „No jasně! Jenže kdyby Pandora byla škaredá jak noc, tak by sis jejího zatraceného IQ a praštěného jemnocitu ani nevším.“

Náš první chlapský rozhovor zakončil slovy: „Koukej, synáčku, ať tě vůbec ani nenapadne ženit se dřív, dokud s tou buchtou nestrávíš pár měsíců v jedné místnosti. Jestli nechá válet kalhotky na zemi dýl jak tři dny, nech ji plavat!“

Středa, 14. dubna

Mitzina panička přišla požádat matku, abychom našeho psa k Mitzi nepouštěli. Matka řekla, že náš pes žije v liberální domácnosti a může si chodit, kam se mu zachce.

Mitzina majitelka, nějaká paní Carmichaelová, řekla, že jestli náš pes „nepřestane Mitzi obtěžovat“, bude nucena ohlásit to na policii. Matka se zasmála a řekla: „K čemu takový troškaření? Proč to rovnou neženete k Nejvyššímu soudu?“

Za půl hodiny přišel pan Carmichael. Řekl, že se Mitzi připravuje na přehlídku a každý stres jí škodí. Matka řekla: „Já mám na práci důležitější věci než tady postávat a bavit se s váma o milostným románku nějakýho zatracenýho kokršpaněla s vořechem.“ Doufal jsem, že po těch slovech půjde uvařit večeři, ale kdepak, sedla si v kuchyni a přečetla si *GUARDIAN* od první do poslední stránky, a tak jsem si šel otevřít dalšího tuňáka.

Čtvrtek, 15. dubna

Probudil jsem se ve čtyři ráno s bolením zubů. Vzal jsem si na bolest šest dětských aspirinů. V pět jsem probudil matku a otce a řekl jsem jim, jak trpím.

Otec řekl: „Můžeš si za to sám, když ses vykašlal na tři poslední prohlídky.“

V půl šesté jsem otce poprosil, aby mě odvezl na pohotovost, ale on to odmítl a jen se otočil na druhý bok. Jemu se to mluví: už žádné svoje zuby nemá. Seděl jsem v posteli trýzněný krutou bolestí a pozoroval, jak se nebe rozjasňuje. Šťastní bezzubí ptáci spustili to své příšerné skřehotání a já si přísahal, že ode dneška budu chodit k zubaři čtyřikrát do roka, i když mě nebude nic bolet.

V devět mě matka probudila s tím, že mi domluvila zubní ošetření na pohotovosti. Řekl jsem jí, že se bolest utišila a že to objednání může zrušit.

Pátek, 16. dubna

POSLEDNÍ ČTVRTĚ MĚSÍCE

Ve tři ráno mě probudila mučivá bolest zubů. Snažil jsem se trpět potichu, ale vzlyky vyvolané nesnesitelnou trýzní musely zřejmě proniknout až k rodičům do pokoje, protože otec ke mně vtrhnul a požádal mě, abych byl zticha. Neprojevili nejmenší účast, pořád jenom hekal, že musí jít zítra makat na kanál a potřebuje se vyspat. Když se vracel do postele, uklouzl na jednom z matčiných COSMOPOLITANŮ, který nechala ležet na podlaze. Jeho klení probudilo psa. Potom se probudila matka. Pak spustili ti zatracení ptáci. A tak jsem opět sledoval, jak šedé spáry úsvitu pronikají temnou nocí.

Sobota, 17. dubna

Pořád jsem v posteli s bolením zubů.

Rodiče neprojevují naprosto žádnou účast, jediné, co od nich věčně slyším, je: „Měls jít k zubaři.“

Zavolal jsem Pandoře. Zastaví se zítra. Zeptala se, jestli něco nepotřebuju; řekl jsem, že tyčinka Mars by mi přišla vhod. Řekla (zdálo se mně, že dost našťavaně): „Panebože, Adriane, copak ty zuby nemáš ještě dost prožraný?“

Pes proskučel celý den u Mitzi před vrátky. Taky vůbec nežere. Odmítá i ty nejlepší psí konzervy.

Neděle, 18. dubna

PRVNÍ PO VELIKONOCÍCH

Právě odešla Pandora. Jsem úplně zničený ze samého přemáhání. Takhle už to dál nejde. Napsal jsem do poradny.

Milá teto Kláro,

jsem patnáctiletý školák. Babička o mně říká, že jsem přitažlivý, a spousta lidí už si všimla, jak jsem na svůj věk vyzrálý. Jsem jediné dítě z nepodařeného manželství (když nepočítám psa). Mám takovýhle problém: jsem velice zamilovaný do starší dívky

(o tři měsíce). Je ve třídě nade mnou (nemyslím ve škole, tam chodíme do stejné třídy. Chtěl jsem říct, že je z vyšší společenské třídy.), ale ona prohlašuje, že to v našem vztahu nic neznamená. Až donedávna, kdy jsem začal být posedlý sexem, jsme byli moc šťastní. V poslední době si hodně pomáhám sám. Na chvilku to pomůže, ale dlouho mi to nevydrží. Víím, že pořádné pomilování by mi ohromně prospělo. Zlepšila by se mi pleť a mohl bych se líp soustředit na učení.

Zkoušel jsem všechno možné, ale moje dívka odmítá jít za určitou hranici erotického sblížení. Říká, že na to máme čas. Jsem si plně vědom všech strašlivých nepříjemností s tím, když člověk přivede na svět nechtěné dítě, a použil bych ochranu.

Tvůj zoufalý

Básník z vnitrozemí

Pondělí, 19. dubna

Dneska dopoledne jsme měli při občanské výchově senzační diskusi. Byla o Falklandech. Pandora podala návrh na prohlášení, že „tato třída je proti použití síly ke znovuzískání Falklandských ostrovů“.

Úroveň diskuse byla tentokrát výjimečně dobrá. Pronesl jsem skvělou řeč ve prospěch předneseného návrhu. Použil jsem citace ze ZVÍŘECÍ FARMY a HROZNŮ HNĚVU. Když jsem si sedal, měl jsem dost slušný potlesk.

Barry Kent se vyslovil proti návrhu. Řekl: „No, já, jako, si myslím, že bysme jako, no, jako že bysme měli shodit náký bomby na argentinský pobřeží.“ Citoval svého otce, a přesto si sedal za bouřlivých ovací!

Ve 14.30 zubař, ach jo!

16.00: Jsem bez předního zubu! Ten idiotský Australan mně ho vytrhl, místo aby ho spravil. Měl dokonce tu drzost zabalit ho do ubrousku a dát mi ho s sebou domů!

„Ale teď tam mám díru!“ řekl jsem. „Zrovna jako Watford,“ řekl on. „A když si na to může zvyknout on, ty si zvykneš taky.“

SUE TOWNSENDOVÁ

Zeptal jsem se ho, jestli mi naroste další. „Bože, ty Angláni jsou takoví ignoranti,“ zabručel si pod vousy, ale vůbec mi neodpověděl.

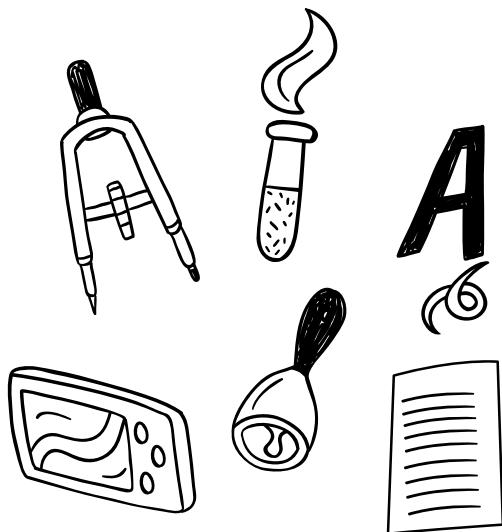
Když jsem se potácel z ordinace a svíral si umrtvenou čelist, řekl mi, že mě často vídá, jak se cestou ze školy cpu tyčinkou Mars, a že to bude jen a jen moje chyba, jestli budu ve třiceti bez zubů.

Napříště budu chodit jinudy.

Úterý, 20. dubna

Vypadám teď jako ze zločineckého rejstříku. Jako masový vrah. Matka se šíleně vzteká; napsala zubaři dopis a chce po něm, aby mi udělal falešný zub zadarmo.

Ve škole to byla hrůza; Barry Kent mi začal říkat „Děravej Mole“ a hned se to ujalo. I Pandora si trochu udržovala odstup. Při fyzice jsem jí poslal psaníčko. Ptal jsem se jí, jestli mě ještě miluje. Odepsala mi: „Budu Tě milovat tak dlouho, dokud bude Gibraltar patřit Británii.“

Středa, 21. dubna

Zrovna bylo ve zprávách, že Španělé požadují navrácení Gibraltaru.

Čtvrtek, 22. dubna

Dneska ráno jsem si nedokázal představit, že zas půjdu s tou dírou do školy, a tak jsem zůstal v posteli až do 12.45. Poprosil jsem matku, aby mi napsala omluvenku. Při odpolední kontrole docházky jsem ji dal slečně učitelce Fossingtonové-Goreové. Navztekaně si ji přečetla a pak řekla: „Tvoje matka je aspoň upřímná. To je příjemná změna v té hromadě lží, co člověk dneska může očekávat od většiny rodičů.“

Dala mi omluvenku přečíst. Stálo v ní:

*Milá slečno učitelko,
Adrian dneska dopoledne nešel do školy, protože až do 12.45 nevylezl z postele.*

*Srdečně
Pauline Moleová*

Pro příště si nechám psát omluvenky od otce. Je to rozený lhář.

Pátek, 23. dubna

DEN SV. JIŘÍ (V ANGLII). MĚSÍC V NOVU

Barry Kent dneska přišel do školy v tričku s britskou vlajkou. Slečna učitelka Fossingtonová-Goreová ho poslala domů převléknout. Barry Kent ječel: „Slavím svátek našeho svatýho patrona, ne?“

Slečna učitelka Fossingtonová-Goreová zase ječela na něj: „Máš na sobě symbol fašismu, ty neonacistickej parchante.“ Dneska se narodil Shakespeare. Jednou ze mě bude stejně slavný spisovatel jako on. Jsem na dobré cestě: mám už dva odmítavé dopisy z BBC.

Sobota, 24. dubna

Otec Barryho Kenta je dneska na první stránce místního večerníku. Na obrázku třímá v rukou Barryho tričko s britskou vlajkou.

Na popisce pod fotografií stojí: „Vlastenec oplakávající ztrátu národní hrdosti.“

V článku se píše:

Robustní veterán z druhé světové války Frederick Kent (45) hovořil s naším reportérem v obýváku svého útulného obecního domku o hlubokých pocitech lítosti nad tím, že se jeho synovi Barrymu (15) dostalo výsměchu a ponížení, když přišel do školy v tričku s britskou vlajkou. Barry je žákem Všeobecně vzdělávací školy Neila Armstronga. Paní Kentová (35) řekla: „Můj syn Barry je citlivý chlapec, který zbožňuje svou vlast a nesmírně obdivuje Svatého Jiřího, proto si oblékl tričko, co mělo obrázek naší báječné anglické vlajky.“ Pan Frederick Kent doplnil: „To proto, že měl včera svatej Jiří svátek.“

Pan Kent odmítá posílat syna do školy, dokud se dotýká učitelka, slečna Fossingtonová-Goreová (31), veřejně neomluví.

Ředitel školy pan Reginald Scruton (57) nám dnes telefonicky sdělil: „Znám tuhle zatracenou Kentovic rodinu až moc dobře a můžu vás ujistit, že už něco vymyslíme, aby z toho v místním plátku neudělali senzaci.“ Když byl pan Scruton upozorněn na to, že právě hovoří s Rogerem Greenhillem, naším dopisovatelem pro otázky školství, pan Scruton se omluvil a učinil následující prohlášení: „Bez komentáře.“

Neděle, 25. dubna

DRUHÁ PO VELIKONOCÍCH

ZAČÍNÁ LETNÍ ČAS (V USA A KANADĚ)

Britské oddíly získaly nazpět Jižní Georgii. Zanesl jsem si změnu do své mapy konfliktu.

Dneska ráno jsem našel v koupelně podivný přístroj. Vypadá trochu jako kuchyňský budík. Na krabici je napsáno „Předpověď“. Doufám, že se matka nedala na okultismus.

Pondělí, 26. dubna

Záhadný rozhovor! Matka řekla: „Už je to jistý, Georgi.“ Otec řekl: „Ježíši, já to nepřežiju. Zas ty věčný procedury ve tři ráno. V mém věku!“

Vypadá to, jako by matka měla na otce nepřiměřené sexuální nároky.

Úterý, 27. dubna

Dostal jsem dopis od tety Kláry z poradny! Přečetl jsem si ho cestou do školy.

*Milý Básníku z vnitrozemí,
inu, inu, vypadá to, že jsi pěkně vytočený, drahoušku, nemám pravdu? Podívej se, je ti patnáct, v Tvém těle to klokotá, hormony víří. Tvé pocity a nálady jdou ode zdi ke zdi, nahoru a dolů, jako jo-jo.*

A samozřejmě toužíš po sexu. Jako každý kluk v Tvém věku. Jenže, můj milý, jsou taky lidé, co sní o domě s bazénem nebo exotické dovolené. Člověk prostě vždycky nemůže mít to, co by zrovna chtěl. Řekla bych, že máš docela prima, rozumnou holku; buďte rádi, že můžete být spolu. Najdi si nějakého koníčka, udržuj se fyzicky i duševně fit a uč se ovládat svůj dech.

Můj milý hochu, sex je jen malá část života. Užívej si své neopakovatelné roky dospívání.

*Upřímně Tě zdraví
teta Klára*

Užívej si neopakovatelné roky dospívání! Je to jen bída a utrpení. Nemůžu se dočkat, až budu úplně dospělý a budu mít možnost vést učené debaty s intelektuály.

Středa, 28. dubna

Šídlo (alias Doreen Slaterová) se dneska zastavila u nás doma. Neviděl jsem ji od té doby, co se s mým otcem rozešli.

Byla děsně udýchaná a v očích měla divný výraz. Když otec přišel ke dveřím, nic neřekla, jenom rozevřela kabát (trochu přibrála) a pak prohlásila: „Myslela jsem, že bys to měl vědět, Georgi,“ otočila se a odpochovala k brance.

Otec neřekl ani slovo. Jen se tak nějak zesláble opřel o zábradlí.

„Vypadá dobře, vid’?“ poznamenal jsem.

„Přímo kvete,“ zamumlal otec, vzal si kabát a šel za ní.

Za pět minut se vrátila matka z cvičení podle Jane Fondové v kulturním středisku. Byla děsně šťastná, že se jí podařilo překonat práh bolesti.

„Georgi!“ volala, prohledala všechny místnosti a potom se zeptala: „Kdy jsi naposledy viděl otce?“

Mlčel jsem jako zařezaný. Matka vždycky šílí, když se někdo o Šídlu jen zmíní.

Čtvrtek, 29. dubna

Ve škole je to teď děsně super, když se vyholená hlava a hrůzu nahánějící martensky Barryho Kenta staly jen zlou vzpomínkou.

Šel jsem k zubaři kvůli otisku. Říkal mi „Matyldo“. Nemohl jsem protestovat, protože jsem měl pusou plnou vosku.

Pátek, 30. dubna

PRVNÍ ČTVRTĚ MĚSÍCE

Matka s otcem konzumují láhev vodky týdně. Neuplyne ani minuta, aby jeden z nich neroztloukal led, nekrájel citron nebo neběžel naproti do hospody pro flašku.

To je špatné znamení. Docela určitě se něco chystá.

Sobota, 1. května

Volala babička a jako každoročně měla nějaké moudré pořekadlo. Vím jen, že to má co dělat s teplým prádlem. No a co? Já ho stejně nosím celý rok.

Británie bombardovala letiště v Port Stanley a vyřadila ho z provozu.

Neděle, 2. května

TŘETÍ PO VELIKONOCÍCH

Zastavil jsem se u Nigela. Šokoval mě zprávou, že se jeho rodiče chtějí vystěhovat do Austrálie! Jak může nějaký Angličan stát o to, žít v zahraničí? Cizincům nic jiného nezbyvá, protože se tam narodili, ale aby odtud dobrovolně odešel Angličan, to je absurdní. Zvláště teď, když jsou běžně k dostání horská sluníčka. Nigel se mnou souhlasí. Ptal se mě, jestli tady může zůstat a bydlet u nás. Varoval jsem ho před naší nízkou životní úrovní, ale on řekl, že si všechny předměty dlouhodobé spotřeby z jejich domácnosti vezme s sebou.

Pondělí, 3. května

SVÁTEK PRÁCE VE SPOJENÉM KRÁLOVSTVÍ

(MIMO SKOTSKO)

DEN PRACOVNÍHO VOLNA

(VE SKOTSKU)

Dneska ráno jsem strávil v koupelně půl hodiny studiem vlastního nosu, protože můj takzvaně nejlepší přítel Nigel se mě včera zeptal, jestli jsem si všiml, že jsem dost podobný Dustinu Hoffmanovi.

Doteďka jsem si neuvědomil, že mně nos narostl do tak mimořádné velikosti. Ale čím déle jsem si ho prohlížel, tím mně bylo jasnější, že je to doopravdy raťařák.

Matka zabušila na dveře a zaječela: „Ať už tam děláš cokoliv, okamžitě toho nech a pojď se dolů nasnídat. Úplně se ti rozmáčí vločky!“

Když jsem přišel dolů, zeptal jsem se matky, jestli jí připomínám Dustina Hoffmana. „Takovou kliku nemáš, zlatíčko,“ řekla.

Úterý, 4. května

Matka přestala nosit podprsenku. Má prsa jako dvě vejce vařená moc dlouho bez skořápky. Kdyby alespoň nenosila tak těsná trička. Pro ženu v jejím věku (37) to není právě nejvhodnější.

Středa, 5. května

Podivný telefonát. Zvonil telefon, tak jsem to zvedl, ale než jsem se stačil ohlásit jménem, nějaká nóbl ženská řekla: „Tady klinika. Objednali jsme vás na pátek, 14 hodin. Můžete přijít, paní Moleová?“

„Ano,“ řekl jsem fistulí.

„Bude to trvat dvě hodiny. Během té doby vás přijmou dva lékaři a poradce, který má v záležitostech, jako je vaše, velké zkušenosti,“ odříkala mechanicky.

„Děkuji vám,“ zaskřehotal jsem vysokým hláskem.

„Přineste prosím vzorek moči, *malý* vzorek, žádnou láhev od okurek, prosím vás,“ pokračovala.

„Dobře,“ vypíslk jsem.

„Uklidněte se, paní Moleová,“ řekla ta ženská nepřesvědčivě. „Jsme tady od toho, abychom vám pomohli.“ Pak ještě řekla: „A nezapomeňte prosím na náš účet. Vaše vstupní prohlídka bude stát čtyřicet dvě libry.“

„Ano,“ špitl jsem.

„Tedy v pátek ve dvě. Buďte prosím přesná.“ Potom zavěsila.

Co to všechno znamená? Matka se mi slovem nezmínila, že je nemocná. Co je to ta její „záležitost“? A jaká je to vlastně „klinika“?

Čtvrtek, 6. května

Dneska večer jsem slyšel v rádiu nějakou nemožnou ženskou vykládat o tom, jak se stala milionářkou psaním románků. Říkala, že čtenářky zbožňují knížky o doktorech, počítačových expertech a tak podobně. Taky to zkusím. Milión liber by se mi hodil. Ta ženská říkala, že je důležité, aby měl autor románků symbolické jméno, a tak jsem se po dlouhém přemýšlení rozhodl, že si budu říkat Adrian Silný. Už jsem napsal půl první stránky.

ADRIAN SILNÝ: STÝSKÁNÍ PO WOLVERHAMPTONU

Oči s měděnými tečkami, které patřily Jasonu Westmorelandovi, přejely cynicky po terase. Capri už měl plné zuby. Toužil po Wolverhamptonu.

Ohnul zbývající prsty a kriticky si je prohlížel. Nehoda s elektrickou pilou ukončila jeho rychlý vzestup na poli elektroniky. Jeho dny již nenaplňovaly mikročipy. V jeho životě zela strašlivá propast. Pokusil se ji zaplnit cestováním a sebeukájením, ale to nemohlo zahladit vzpomínky na Gardenii Fetheringtonovou, panenskou plastickou chirurgyni z nemocnice ve Wolverhamptonu.

Jason se zasníl; slepě se snažil setřást slané, oslepující slzy...

Pátek, 7. května

Dneska navečer se v autě cestou na nákup matka s otcem dohadovali o feminismu. Otec si prý všiml, že od té doby, co matce stouplo sebevědomí, ztratila deset centimetrů kolem prsou.

„Co mají moje prsa s čímkoli společného?“ zeptala se matka našťavaně. Chvilí bylo ticho a potom řekla: „A nemáš, Georgi, pocit, že jako osobnost jsem vyrostla?“

„Právě naopak, Pauline,“ řekl otec. „Co nosíš boty bez podpatku, jseš mnohem menší.“

My s otcem jsme se tomu ohromně smáli, ale ne moc dlouho, protože matka nám ušetřila jeden ze svých ostrých pohledů. Potom se dívala z okna. V očích měla slzy.

Zadávala se na mě a řekla: „Proč jen nemám dceru, s kterou bych si mohla popovídat.“

Otec na to řekl: „Pauline, nemůžeme přece takhle riskovat. Co kdyby se nám narodilo ještě jedno dítě, jako je Adrian?“ Potom si začali povídat o mém dětství.

„Za to může ten zatracenej doktor Spock, že z Adriana vyrostlo to, co je,“ řekla matka.

„Co ze mě vyrostlo?“ zeptal jsem se.

„Jsi škudlil a věčně máš tu svou perfektně vyhřebelcovanou hlavinku strčenou v nějaký knize,“ řekl otec.

Byl jsem tak šokovaný, že jsem se chvíli nezmohl na slovo, ale potom jsem řekl: „Jakého syna jste si teda přáli?“ Snažil jsem se, abych to pronesl lehkým, konverzačním tónem (není to snadné, když má člověk srdce probodané šípky kritiky).

Než to ze sebe všechno vyklopili, prošli jsme celou samoobsluhu, vystáli frontu u pokladny a vrátili se zpátky do několikapodlažního parkoviště.

Ideální syn mého otce byl sportovec, veselý, společenský, mluvil plyně cizími jazyky, byl vysoký, se zdravě červenými tvářemi bez poskvrnky, před dámami smekal klobouk. Chodil se svým otcem na ryby a vyprávěl si s ním vtipy. Byl šikovný a po večerech dával dohromady starožitné hodiny. Byl by z něho dobrý vysoký úředník. V budoucnu by volil konzervativce a přičlenil se do dobré rodiny. Založil by si vlastní firmu na počítače v Guildfordu.

Ideální syn mé matky byl naproti tomu citově založený a zasmušilý. Chodil do školy pro mimořádně nadané. Již v raném mládí okouzloval ženy a dívky, každou návštěvu uchvátil vtipnou konverzací. Oblékal se s šarmem a elegancí, byl bez jakýchkoli předsudků vůči ženám, starým lidem a jiným rasám. (Jeho nejlepší přítelkyně by byla africká

stařenka.) Získal by stipendium na Oxfordské univerzitě, studium by vzal útokem a psalo by se o něm v univerzitních ročenkách. Odmítl by všechny nabídky na teplé místočko v parlamentu. Místo toho by odjel do jižní Afriky a dovedl černochoy k úspěšné revoluci. Pak by se vrátil do Anglie, kde by ho považovali za muže číslo jedna, hodného nejvyšších poct. Pohyboval by se v nejlepší společnosti. Svou matku by bral všude s sebou.

Když to ze sebe všechno vysypali, řekl jsem: „Je mi líto, že jste se ve mně tak zklamali.“

„Ty za to nemůžeš, Adriane,“ řekla matka. „Je to naše chyba. Měli jsme ti dát jméno BRETT!!!“

Sobota, 8. května

ÚPLNĚK

Potřeboval jsem si s někým promluvit o svých pocitech méněcennosti (které se dneska v noci ještě zhoršily, když jsem nemohl usnout a myslel na Brettta Molea, mytického syna). Tak jsem šel k babičce. Ukázala mi moje fotky z dětství. Musím připustit, že jsem doopravdy byl trochu směšné mimi-no: až do dvou let jsem byl úplně holohlavý a na všech fotkách mám děsně zuřivý výraz. Teď už vím, proč matka nemá mou barevnou fotografii ve zlatém rámečku na televizi tak jako všechny ostatní matky.

Jsem ale rád, že jsem k babičce šel; myslí si, že je se mnou všechno v nejlepším pořádku. Řekl jsem jí o Brettu Moleovi, klukovi, co nikdy neexistoval. „Připadá mi jako nesnesitelně protivný fakan,“ řekla. „Jsem ráda, že z *tebe* nic takového nevyrostlo.“ Babička má v rameni nějaký zánět, a tak si svlékla šaty a já jí postříkal rameno sprejem proti bolesti. Babiččin korzet vypadá jako postroj pro parašutisty. Zeptal jsem se jí, jak se z toho dostává. Řekla, že je to jen otázka sebekázně. Má takovou teorii, že od té doby, co vyšly korzety z módy, ztratila Anglie páteř.

Neděle, 9. května

ČTVRTÁ PO VELIKONOCÍCH. DEN MATEK

(V USA A KANADĚ)

Právě jsem si uvědomil, že jsem nikdy neviděl 1. opravdicovou mrtvolu, 2. ženskou bradavku. Takhle to dopadá, když člověk žije ve slepé ulici.

Pondělí, 10. května

Požádal jsem Pandoru, aby mi ukázala alespoň jednu bradavku. Odmítla. Snažil jsem se jí vysvětlit, že je to v zájmu rozvoje mých životních zkušeností, ona si ale zapnula svetr až ke krku a odešla.

Úterý, 11. května

Dneska jsme se při biologii učili o cukrovce. Pan učitel Dooher nás učil měřit hladinu cukru v krvi zkouškou moči. To mi připomnělo, že jsem matce neřekl o tom objednání na kliniku. Nejspíš to ale stejně nebylo nic důležitého.

Středa, 12. května

Dneska ráno jsem dostal od Pandory následující dopis:

Adriane,

píšu Ti, abych ukončila náš vztah. Naše láska byla kdysi záležitostí ducha. Spojovala nás společná úcta k umění a literatuře. Ale ty ses změnil, Adriane. Chorobně ses upnul na mé tělo. Tvůj včerejší požadavek podívat se na mou levou bradavku mě definitivně utvrdil v tom, že se musíme rozejít.

Nevej mi, nepiš, nechod' za mnou.

Pandora Braithwaiteová

P. S.: Být Tebou, vyhledala bych odbornou psychiatrickou pomoc a léčila se z hypochondrie a sexuální mánie. Anthony Perkins, který hrál toho šílence ve filmu PSYCHO, chodil na psychoanalýzu deset let, takže se není za co stydět.

Čtvrtek, 13. května

Než jsem včera otevřel *onen* dopis, byl jsem normální dospívající intelektuál. Dnes vím, co to je trpět. Dospěl jsem. Už nejsem mladý. Všiml jsem si dokonce, že se mi na čele dělají vrásky. Nedivil bych se, kdyby mi přes noc zbělely vlasy.

Zakouším naprostá muka!

Já ji miluju!

Miluju!

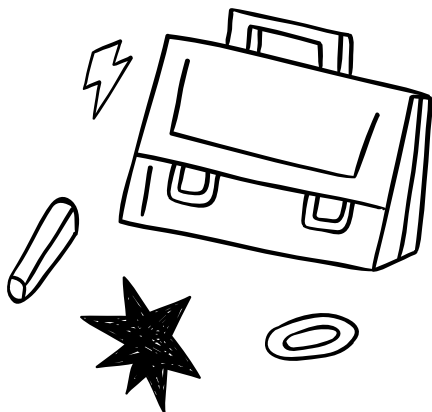
Miluju!

Ach bože!

Ach Pandoro!

3.00: Spotřeboval jsem celou roli toaletního papíru, abych si osušil slzy. Tolik jsem nebrečel od té doby, co mi jednou na pouti uletěla cukrová vata.

5.00: Spal jsem přerušovaným spánkem, potom jsem vstal a pozoroval svítání. Svět pro mě přestal být plný napětí a barev. Je šedivý a krutý. Uvažoval jsem o tom, že to skončuju, jenže to není fér vůči lidem, co po sobě člověk zanechá. Matku by to děsně rozrušilo, kdyby vešla ke mně do pokoje a našla mou mrtvolu. Se závěrečnými zkouškami se nebudu namáhat. Bude ze mě metař-intelektuál. Hulváty na popelářských vozech budu šokovat citáty z Kafky.

Pátek, 14. května

Proč, ach proč jenom jsem chtěl zrovna po Pandoře, aby mi ukázala bradavku! Úplně stejně by posloužila kterákoli cizí bradavka. Nigel říká, že Sharon Bottsová člověku ukáže za 50 pencí a kilo hroznů úplně všechno.

Napsal jsem Pandoře krátký vzkaz.

Pandoro, miláčku,

co Ti mám říct? Byl jsem surovec a nešika a měl jsem vědět, že ode mě utečeš jako vyplašený faun.

Moc Tě prosím, alespoň mi uděl audienci a dovol mi omluvit se osobně.

*S nepřemožitelnou láskou
Tvůj Adrian*

Myslím, že jsem to napsal docela pěkně. To s tím „vyplašeným faunem“ mám z babiččiných cukrkandlových románek. Obálku jsem postříkal trochou matčina parfému „Tramp“ a doručím ji osobně dneska večer po setmění.

Tramp! To jsou nápady, nazvat parfém *Tramp!* Ha ha ha!

Sobota, 15. května

KVARTÁLNÍ DEN (VE SKOTSKU)

U Pandory doma měli spoustu hostů. Málem jsem se k nim nedostal, co tam stálo jaguárů, roverů a volv. Nejdřív jsem si myslel, že někdo z rodiny umřel, protože jsem viděl dvě jeptišky a kněze, jak jedí v kuchyni párky v rohlíku. Pak za nimi přišla gorila a sáhla do ledničky pro láhev vína, takže jsem pochopil, že nejspíš pořádají maškarní večírek. Schoval jsem se za altánek, abych měl lepší výhled. V jedné ložnici se bavil kovboj s ďáblem a v druhé se řehtal žabák a tři cikánky. Po zahradě řinčel rytíř v brnění. Za ním spěchala jeskynní žena s pokřikem: „Stůj, Damiane, našla jsem otvírák na konzervy!“

V přízemí tančily nejrůznější víly, skřítkové a šaškové, potom mezi ně vtrhla gorila a dala se do tance s břišní tanečnicí, která měla naprosto nechutný kostým. Prosvítal jí pupík a skoro celé bradavky. Přes obličej měla závoj, jako nosí muslimské ženy. To bylo myslím pěkné pokrytectví – jako by se jí někdo měl chuť dívat zrovna na obličej!

Pandoru jsem nikde neviděl, a tak jsem asi po půl hodině doběhl ke dveřím a hodil dopis do schránky. Když jsem se otočil a běžel zpátky na ulici, vypoťoval se ven Toulouse-Lautrec a zvracel do dřevěného květináče s vavřínem.

Když jsem přišel domů, v kuchyni stála královna Viktorie s princem Albertem. Královna Viktorie řekla: „Jdeme k Braithwaiteům.“ Princ Albert řekl: „Pes potřebuje nakrmit.“ Potom se vznešeně odporoučeli. V tomhle domě se mně nic neřekne.

Neděle, 16. května

PÁTÁ PO VELIKONOCÍCH. POSLEDNÍ ČTVRTĚ MĚSÍCE

15.00: Matka pořád zvrací. To má z toho, že ponocuje a chlastá do čtyř do rána. Otec je ještě v posteli, ale brzo bude muset vstát. Slíbil babičce, že ji po svačině vezme na výstavu květin.

19.00: Výstava květin je určitě nejotravnější místo na světě. Dospělí se tam přitom procházejí a tváří se, že jsou z toho u vytržení!

Babička si koupila dvanáct odnoží růží, pytel s hnojivem a vázu s amorkem z umělé hmoty.

Otec koupil odnož růže, která se jmenuje „Pauline“. Sentimentálně se na sebe s matkou culili a drželi se za ručičky. Tak jsem je nechal být a šel si prohlídnout polici s jedy.

Pohrával jsem si s myšlenkou, že ho láhev koupím, ale vtom na mě zavolala babička, abych jí odnesl hnojivo do auta. Odvrátila mě tak od myšlenek na smrt.

Pondělí, 17. května

Zrovna jsem si psal v šatně úkol z matiky, když jsem zaslechl cvrlikání Pandořina sebejistého hlásku. „Byl to fakt bezva večírek. Ale musím ti říct, že jsem sama ze sebe trochu vyplašená.“

„Proč, prosím tě?“ zeptala se Claire Neilsonová.

„Úplně se to přičíi mým feministickým zásadám, ukazovat své tělo, ale přitom se mi ohromně líbilo být převlečená za břišní tanečnici,“ řekla Pandora vážně.

Pak už s Claire odcházely chodbou a tlachaly o její kočce, která čeká kořata.

Takže té samé Pandoře, která odmítla ukázat mi jednu jedinou bradavku v soukromí mého pokoje, vůbec nevdává předvádět obě bradavky ve smíšené společnosti!!!

Úterý, 18. května

V knihovně jsem narazil na Šídlo. Měla s sebou svého syna Maxwella. Na hubenou ženskou mi připadala vážně docela tlustá.

Zatímco Šídlo a já jsme si povídali o časech, kdy byla otcovou přítelkyní, Maxwell vyhazoval knihy z polic. Řekl jsem jí, že měla štěstí, když otcí unikla, ale ona ho hájila, že prý „je úplně někdo jiný, když je se mnou o samotě. Je něžný a milý.“ Jistě, asi jako Dr. Jekyll.

Vypůjčil jsem si knížku POSTAVENÍ DĚLNICKÉ TŘÍDY V ANGLII od Bedřicha Engelse.

22.30: Právě jsem si uvědomil, že použila přítomný čas, když mluvila o svých vztazích s otcem. Měla by se stydět. Třicetiletá ženská, a nezná základy gramatiky!

Středa, 19. května

Pandora mlčí. Když se potkáme ve škole, dívá se skrz mě, jako bych byl neviditelný. Zeptal jsem se Nigela, kde bych našel Sharon Bottsovou. Taky jsem zašel do zeleniny, abych se podíval, co stojí kilo hroznů.